

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **R.-V.C., s. r. o.**, so sídlom N.U.Č., IČO: X., zast. AK JUDr. A., s. r. o., P.T., IČO: X. proti žalovanému: **Mgr. R., S.B.**, správca konkurznej podstaty úpadcu **L., a. s. „v konkurze“**, S.L., IČO: X., **o určenie pravosti, výšky a poradia pohľadávky v sume 29 574,18 eur**, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. marca 2012, č. k. 45Cbi 5/2010-93, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. marca 2012, č. k. 45Cbi/5/2010-93 **z r u š u j e a v r a c i a** vec tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom z 15. marca 2012, č. k. 45Cbi 5/2010-93 žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá na ich náhradu právo.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobou doručenou súdu dňa 20. októbra 2010 sa žalobca domáhal proti žalovanému určenia pravosti výšky a poradia pohľadávky vo výške 29 574,18 eur.

Žalovaný sa bránil tým, že žalovanému za uplatnené obdobie nevznikol nárok na zaplatenie odplaty za nájom nehnuteľností, pretože bolo dohodnuté, že počnúc od 1. októbra 2005 nebude účtované žiadne nájomné, nakoľko z pôvodne prenajímaných nehnuteľností zostali v užívaní spoločnosti L., a. s. „v konkurze“ už len časť skladu M., časť

skladu hotových výdavkov a jedna kancelária o výmere 20 m². Žalovaný tiež vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu.

Zo zmluvy o nájme, uzavretej medzi zmluvnými stranami R., a. s., Trenčín. IČO: X. ako prenajímateľom a L., a. s., L. M., IČO: X. ako nájomcom, zo dňa 18. mája 2005, z č. 1. III. Doba nájmu, súd zistil, že v bode 3.3 sa zmluvné strany dohodli, že túto zmluvu nie je možné vypovedať, avšak v prípade, že by výpovedný dôvod zakladal zákon, tak sa zmluvné strany dohodli na dĺžke (trvaní) výpovednej doby, a to v trvaní jedného roka (t. j. jednoročná výpovedná doba) a táto sa počíta od prvého dňa nasledujúceho mesiaca po doručení výpovede druhému účastníkovi zmluvy. Výpoveď musí mať písomnú formu.

Podľa ust. § 14 ods. 3 ZKV nájomnú zmluvu uzavretú úpadcom, s výnimkou zmluvy o nájme bytu, je správca oprávnený vypovedať v lehote ustanovenej zákonom alebo dohodnutej v zmluve, a to aj v prípade, že bola dohodnutá na určitý čas.

Podľa ust. § 101 Obč. zák. pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Súd dospel k záveru, že nárok žalobcu uplatnený v nájomnej zmluve je potrebné právne kvalifikovať ako nájomné z nájomnej zmluvy, uzavretej dňa 18. mája 2005.

Z písomného podania žalobcu zo dňa 18. júla 2005, doručeného správcovi konkurznej podstaty úpadcu dňa 21. júla 2005 vyplýva, že samotný žalobca trval na plynutí výpovednej doby v zmysle uzavretej zmluvy, pričom výpovedná lehota začala plynúť od 1. júla 2005 a uplynula dňa 30. júna 2006. Z uvedeného potom vyplýva, že nárok žalobcu je nárokom na zaplatenie nájomného za obdobie od 1. októbra 2005 do 30. júna 2006, pretože nájomná zmluva zanikla k 1. júlu 2006. V zmysle ust. § 101 Obč. zák. trojročná premlčacia lehota začala plynúť od 1. júla 2006 a uplynula 1. júla 2009. Vzhľadom k tomu, že nárok žalobcu bol uplatnený na súde dňa 20. októbra 2010, súd žalobu pre premlčanie nároku zamietol. Keďže nárok žalobcu na zaplatenie nájomného za obdobie od 1. októbra 2005 do 30. júna 2006 zanikol premlčaním, súd na ďalšie dôvody obrany žalovaného nebral zreteľ.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 25 ods. 2 ZKV v spojení s ust. § 33 ods. 1 písm. b/ ZKV tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca podaním zo dňa 30. apríla 2012. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že určí, že žalobca je veriteľom pohľadávky vo výške 29 574,18 eur proti úpadcovi L., a. s. v konkurze, S.L., IČO: X., táto pohľadávka sa považuje za oprávnenú a zistenú vo výške 29 574,18 eur a je pohľadávkou proti podstate. Zároveň

si uplatnil náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia. Žalobca podal odvolanie z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p., t. j. rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca je toho názoru, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil, pričom v samotnom rozhodnutí sa vôbec nevysporiadal s argumentáciou žalobcu, keď neuviedol, na základe ktorých dôkazov dospel k rozhodnutiu, ani sa bližšie nezaoberal predloženou judikatúrou či ostatnými, žalobcom prezentovanými skutočnosťami.

Prvostupňový súd sa vôbec nezaoberal žalobcovým poukazom na znenie § 14 ods. 3 zákona č. 328/91 Zb. o konkurze a vyrovnaní, ktorý možnosť vypovedať nájomnú zmluvu priznáva výlučne správcovi a nijakým spôsobom neviaže spôsob určenia, resp. dĺžku výpovednej lehoty na stanovisko druhej zmluvnej strany. Žalobca poukázal už v konaní pred prvostupňovým súdom, pokiaľ ide o dĺžku výpovednej lehoty, správca má právo voľby a buď vypovie zmluvu v lehote, ktorá je dohodnutá v zmluve alebo stanovená v zákone. V prípade, keď sa správca rozhodol vypovedať predmetnú nájomnú zmluvu s 3-mesačnou výpovednou lehotou v zmysle zákona, nemá prípadný nesúhlas druhej zmluvnej strany na dĺžku výpovednej lehoty žiadny vplyv. Opačný právny názor je nesprávny a nemá žiadnu oporu v zákone. Jednalo sa pritom o dôležitú otázku, na ktorú bolo treba dať v odôvodnení rozhodnutia náležitú odpoveď. Nakoľko tak súd neurobil, zaťažil rozhodnutie vadou nepreskúmateľnosti. Žalobca zotrváva na stanovisku, že nájomná zmluva zanikla dňa 30. septembra 2005 a úpadca v období od 1. októbra 2005 do 30. júna 2006 užíval nehnuteľnosti vo vlastníctve právneho predchodcu žalobcu bez právneho dôvodu, čím sa na úkor žalobcu (resp. jeho právneho predchodcu) bezdôvodne obohatil. Žalobca opätovne zdôrazňuje, že prvostupňový súd sa s touto argumentáciou nijako nevysporiadal.

Rovnako prvostupňový súd nezaujal stanovisko v otázke dĺžky premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia vzniknutého v obchodno-právnych vzťahoch. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na príslušnú judikatúru, najmä na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Obdo V 5/2008, v ktorom sa uvádza, že nakoľko Obchodný zákonník premlčanie upravuje, nie je možné použiť vzhľadom na § 1 ods. 2 Obch. zák. na premlčanie tohto práva ust. § 107 Obč. zák. Obchodné záväzkové vzťahy sa riadia predovšetkým Obchodným zákonníkom. V spojení s § 397 Obch. to potom znamená, že ak Obchodný zákonník pre premlčanie niektorého práva neustanovuje osobitnú premlčaciu dobu, právo sa premlčuje vo všeobecnej premlčacej dobe 4 rokov. Rovnaký názor vyslovil Najvyšší súd aj vo svojom rozhodnutí zo 6. októbra 2005 pod sp. zn. 5 Obo 86/2005. S uvedeným výkladom sa stotožnil aj Ústavný súd SR v náleze II.ÚS 92/06 z 22. marca 2007.

Ďalej prvostupňový súd sa nijako nezaoberal žalobcovým poukazom na ust. § 20 ods. 7 zákona č. 328/91 Zb. o konkurze a vyrovnaní, v ktorom zákon upravuje, že podanie prihlášky pohľadávky má vo vzťahu k premlčaniu rovnaké účinky ako podanie žaloby na súde, a teda od momentu doručenia prihlášky premlčacia doba neplynie. Žalobca riadne podanie prihlášky v konaní dostatočným spôsobom preukázal, pričom odkazuje na dôkazy predložené v konaní pred prvostupňovým súdom. Právny predchodca žalobca uplatnil rovnaký nárok podaním žalobného návrhu na Krajský súd Banská Bystrica dňa 27. novembra 2007, ktoré bolo právoplatne skončené dňa 11. septembra 2008. Ani jednu z týchto skutočností prvostupňový súd pri posudzovaní plynutia premlčacej lehoty nezohľadnil a nijako nevysvetlil.

Z uvedených skutočností je zrejmé, že rozhodnutie prvostupňového súdu nemá náležitosti vyžadované § 157 ods. 2 O. s. p., predovšetkým v rozhodnutí absentuje riadne odôvodnenie. Súd v odôvodnení len rámcovo a nedostatočne opísal závery, ku ktorým na základe dokazovania došiel, pričom nijako nešpecifikoval dôkazy, o ktoré oprel svoje skutkové zistenia, úvahy, ktorými sa spravoval pri spravovaní dôkazov a skutočností, ktoré mal za preukázané. Odôvodnenie obsahuje len stručné opísanie skutkových okolností prípadu bez podrobnejšej právnej argumentácie, ktorá by výrok prvostupňového súdu odôvodňovala, objasňovala a vysvetľovala zrozumiteľným a preskúmateľným spôsobom. Prvostupňový súd konal v rozpore s § 157 ods. 2 O. s. p., čím zasiahol do žalobcovho práva na súdnu ochranu, keď svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil, nezaoberal sa jeho argumentáciou a uspokojil sa s konštatovaním, že ide o nárok z titulu nájomného z nájomnej zmluvy, ktorý je premlčaný. Takéto rozhodnutie prvostupňového súdu považuje žalobca za arbitrárne, svojvoľné a vo svojej podstate za nepreskúmateľné a hrubo zasahujúce do práv žalobcu garantovaných Ústavou SR. Okrem nedostatkov, týkajúcich sa odôvodnenia, je samotné rozhodnutie aj vecne nesprávne z dôvodu, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 24. mája 2012. Vo vyjadrení uviedol, že považuje napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu za vecne správne, súd vykonal potrebné dokazovanie, správne zistil skutkový stav veci a tento aj správne právne posúdil.

Žalovaný poukázal na to, že predchádzajúci správca konkurznej podstaty úpadcu JUDr. V.N. s poukazom na ust. § 14 ods. 3 ZKV vypovedal zmluvu o nájme medzi žalobcom a žalovaným výpoveďou zo dňa 9. júna 2005 s tým, že výpovedná doba mala uplynúť ku dňu 30. septembra 2005. Žalobca mu odpovedal listom zo dňa 18. júla 2005, v ktorom s takýmto skončením výpovednej doby nesúhlasil. Podľa názoru žalovaného, zmluva o nájme zo dňa 18.

mája 2005, zanikla až dňa 30. júna 2006, preto nie je namieste, aby žalobca žaloval vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 1. októbra 2005 do 30. júna 2006, nakoľko v tomto čase nájomná zmluva ešte trvala. Z toho potom tiež vyplýva, že tvrdenie žalobcu o užívaní nehnuteľností úpadcom bez právneho dôvodu sa nezakladá na pravde. Je nepodstatné, že správca pôvodne určil výpovednú dobu na 3 mesiace a až potom, ako ho sám žalobca upozornil na znenie nájomnej zmluvy, akceptoval ročnú výpovednú lehotu. Je nepochybné, že predmetom tohto sporu je nezaplatené nájomné a súd rozhodol správne, keď svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 101 Obč. zák. Trojročná premlčacia lehota začala plynúť dňa 1. júla 2006 a uplynula dňa 1. júla 2009.

Žalobca v priebehu konania tvrdil, že svoj nárok si uplatnil ako pohľadávku proti podstate prihláškou zo dňa 3. decembra 2008, doručenu konkurznému súdu 17. decembra 2008, čo má údajne právne účinky uplatnenia práva na súde. S týmto tvrdením sa žalovaný nestotožňuje. Podľa ust. § 20 ods. 7 ZKV prihláška pohľadávky má pre plynutie premlčacej lehoty a zánik práva rovnaké účinky ako uplatnenie práva na súde. Je však potrebné povedať, že toto ustanovenie sa vzťahuje výlučne na konkurzné prihlášky, ktorými sa uplatňujú konkurzné pohľadávky konkurzných veriteľov, vzniknuté pred vyhlásením konkurzu. Jedná sa o konkurzné prihlášky, ktoré konkurzný veriteľ musí doručiť v zákonom stanovenej lehote konkurznému súdu. V žiadnom prípade nemôže mať uplatnenie pohľadávky proti podstate u správcu konkurznej podstaty účinky uplatnenia práva na súde.

Čo sa týka v odvolaní uvádzaných skutočností, že súd nezaujal stanovisko v otázke dĺžky premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia vzniknutého v obchodno-právnych vzťahoch, tak podľa názoru žalovaného súd sa nemal dôvod s týmto zaoberať, keďže jednoznačne zaujal názor, že žalovaným nárok je nájomné - občiansko-právny vzťah, a teda sa jedná o absolútny neobchod. Podľa názoru žalovaného, premlčanie bezdôvodného obohatenia v obchodno-právnych vzťahoch podlieha režimu Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie žalobcu podľa § 212 ods. 1, § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Z obsahu odvolania žalobcu vyplýva, že podal odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. marca 2012 pod č. k. 45 Cbi 5/2010-93.

Podľa ust. § 152 ods. 1 O. s. p. rozsudkom rozhoduje súd o veci samej. Zákon ustanovuje, kedy súd rozhoduje o veci samej uznesením.

Podľa ust. § 156 ods. 1 O. s. p. rozsudok sa vyhlasuje vždy verejne, vyhlasuje ho predseda senátu alebo samosudca v mene Slovenskej republiky. Uvedie pritom výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti výkonu rozhodnutia.

Rozsudok sa vyhlasuje spravidla hneď po skončení konania, ktoré rozsudku predchádzalo (§ 156 ods. 2 veta prvá O. s. p.).

Podľa § 118 ods. 4 O. s. p. ak sa pojednávanie neodročuje, pred jeho skončením súd vyzve účastníkov, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. Na záver súd uznesením vyhlási dokazovanie za skončené (§ 118 ods. 4 O. s. p.).

Zo zápisnice o pojednávaní pred Krajským súdom v Banskej Bystrici dňa 15. marca 2012 vyplýva, že po uznesení, ktorým súd považoval dokazovanie za skončené, vyhlásil uznesenie, ktorým opravil protokoláciu a v zmysle § 118 O. s. p. vyzval účastníkov k záverečnej reči. Po tom, ako právny zástupca žalobcu i žalovaný predniesli svoje návrhy, súd vyhlásil uznesenie, ktorým žalobu zamietol a o náhrade trov konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Z uvedenej zápisnice teda nevyplýva, že súd o veci samej rozhodol rozsudkom, že tento rozsudok vyhlásil verejne, že súd tento výrok rozsudku odôvodnil a uviedol poučenie o odvolaní a o možnosti výkonu rozhodnutia. Týmto postupom súdu bolo porušené právo účastníka na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 122 ods. 1 O. s. p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Účastníci majú právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O. s. p.).

Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd (§ 125 O. s. p.).

Dôkaz listinou sa vykonáva tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta, alebo oznámi jej obsah: to neplatí, ak súd vo veci nenariaduje pojednávanie (§ 129 ods. 1 O. s. p.). Ak súd nariadi ako dôkaz výsluch účastníkov, účastníci sú povinní ustanoviť sa na výsluch: majú vypovedať pravdu a nič nezamlčovať, o tom musia byť poučení, vyplýva to z ust. § 131 ods. 1 O. s. p.

Pri vykonávaní dôkazov sa musia rešpektovať ustanovenia občianskeho súdneho konania, pretože pri rozhodovaní možno prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli riadne vykonané a len takéto dôkazy možno hodnotiť v zmysle ust. § 132 O. s. p.

Z obsahu zápisníc o pojednávaní (zápisnica o pojednávaní zo dňa 29. septembra 2011, 8. marca 2012, 15. marca 2012) vyplýva, že súd prvého stupňa nevykonal dôkaz listinami v súlade s ust. § 129 O. s. p., pričom za riadne vykonanie dôkazu listinou v zmysle ust. § 129 nemôže byť považované, ako je to uvedené v zápisnici zo dňa 29. septembra 2011 a 8. marca 2012 „oboznamuje sa spis“. Taktiež zo zápisníc o pojednávaniach nevyplýva, že by súd vykonal výsluch účastníkov konania napriek tomu, že tak uvádza v rozsudku z 15. marca 2012. Bez riadneho vykonania dôkazov nie je možné hodnotiť takéto dôkazy v súlade s ust. § 132 O. s. p., nie je možné riadne zistiť skutkový stav veci, dospieť na základe riadneho vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a správne vo veci rozhodnúť.

Tým, že súd riadne nevykonal vo veci dokazovanie, účastníkom konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odvolateľ v odvolaní namietal, že rozsudok súdu prvého stupňa trpí nedostatkom riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p., čím bolo porušené právo účastníka na spravodlivé konanie. Absencia riadneho odôvodnenia je vadou, spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Odôvodnenie rozsudku musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený, nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Odôvodnenie rozhodnutia musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Ak rozsudok súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p., je nepreskúmateľný.

Jedným z princípov, predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť (I.ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej (III.ÚS 36/2010).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie ustanovení príslušných právnych predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy.

Podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu SR (IV.ÚS 77/02, II.ÚS 63/06, III.ÚS 127/2010), každý má právo na to, aby sa v jeho veci pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku SR alebo takých medzinárodných zmluvách, ktoré SR ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávnených záujmov účastníkov konania (napr. III.ÚS 271/05, III.ÚS 78/07). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torria C. Španielsko z 9. decembra 1994, Hiro Balany c. Španielsko z 9. decembra 1994).

Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (IV.ÚS 115/03, III.ÚS 209/04) tiež vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy (čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky, nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne nedostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že požiadavky § 157 ods. 2 O. s. p. odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici nespĺňa.

V odôvodnení rozhodnutia krajského súdu absolútne chýba logické vysvetlenie, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. V odôvodnení napadnutého rozsudku nedal presvedčivú a jasnú odpoveď na podstatné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, nereagoval na podstatné námietky a tvrdenia žalobcu a námietky žalovaného. Neuvedol, ktorým dôkazom, predloženým zo strany žalobcu i žalovaného uveril, ktorým dôkazom neuveril, ako tieto dôkazy vyhodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, čo vyšlo za konania najavo a ako vec právne posúdil. Súd prvého stupňa sa vo svojom rozhodnutí obmedzil iba na konštatovanie, že nárok uplatnený z citovanej nájomnej zmluvy je potrebné kvalifikovať ako nájomné z nájomnej zmluvy, uzavretej dňa 18. mája 2005, že nárok žalobcu je nárokom na zaplatenie nájomného za obdobie od 1. októbra 2005 do 30. júna 2006 a s prihliadnutím na námietku premlčania uplatnenú žalovaným a s prihliadnutím na ust. § 101 Obč. zák. z dôvodu premlčania nároku žalobu zamietol. Z obsahu žaloby však vyplýva, že žalobca sa domáhal určenia, že žalobca je veriteľom pohľadávky vo výške 29 574,18 eur proti úpadcovi L., a. s. v konkurze, S.L., IČO: X., že táto pohľadávka sa považuje za oprávnenú a zistenú vo výške 29 574,18 eur a je pohľadávkou proti podstate. Žalobca v samotnej žalobe uviedol, že žalovaný počnúc od 1. októbra 2005 do 30. júna 2006 nepretržite a výlučne užíval nehnuteľnosti evidované v katastri nehnuteľností vedenom Správou katastra L. M. na LV č. X. v k. ú. P., a to konkrétne: a/ sklad na parcele č. X. o výmere 423 m², b/ časť výrobnjej haly na parcele č. X., a to konkrétne nebytové priestory o výmere 867 m², c/ časť výrobnjej haly so súpisným číslom X. na parc. č. X., a to konkrétne nebytové priestory o výmere 1 488 m², d/ časť skladu na parc. č. X., a to konkrétne nebytové priestory o výmere 200 m², a to bez právneho dôvodu a bez platenia akejkoľvek odplaty s tým, že žalobca si v zmysle ust. § 20 ZKV prihlásil u žalovaného a tiež na konkurznom súde dňa 3. decembra 2008 pohľadávku proti podstate. Žalobca tvrdil, že nájomná zmluva zanikla dňa 30. septembra 2005 a že úpadca v období od 1. októbra 2005 do 30. júna 2006 užíval nehnuteľnosti vo vlastníctve právneho predchodcu žalobcu bez právneho dôvodu, čím sa na úkor žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu bezdôvodne obohatil, a teda keďže sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, musí toto obohatenie vydať s poukazom na ust. § 451 ods. 1 Obč. zák. Prvostupňový súd sa s touto argumentáciou žalobcu nijako nevysporiadal.

Súd prvého stupňa bez toho, aby posúdil samotný nárok žalobcu na určenie pravosti pohľadávky proti podstate vo výške 29 574,18 eur, bez toho, aby sa zaoberal konkrétnou pohľadávkou žalobcu, či ide o pohľadávkou proti podstate v súlade s ust. § 31 ods. 3 ZKV, bez toho, aby konkrétnu pohľadávkou vo výške 29 574,18 eur podriadil pod príslušnú normu hmotného práva, posudzoval námietku premlčania, pričom sa nevysporiadal so žalobcovým poukazom na ust. § 14 ods. 3 a § 20 ods. 7 zák. č. 328/91 Zb. o konkurze a vyrovnaní.

Odvolačí súd nad rámec svojho konštatovania o nedostatku odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, že ak vznikne vo vzťahoch medzi podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti alebo vo vzťahoch medzi samosprávnou územnou jednotkou a podnikateľom pri jeho podnikateľskej činnosti, týkajúcich sa zabezpečenia verejných potrieb bezdôvodné obohatenie, riadi sa premlčanie práva na jeho vydanie právnou úpravou Obchodného zákonníka.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa v súlade s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ zrušil a v súlade s ust. § 221 ods. 2 O. s. p. vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V novom rozhodnutí súd opätovne rozhodne o trovách prvostupňového i odvolacieho konania.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 27. júna 2012

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcsová